

Kënga II

Vreshtat ishin verdhëllore.¹
Erdh nga mali dhelpëra
Me të lodhurat të bijat,
me të mbaruar të vjelat;
e at`here kur ndër sheshe
fshihet dielli (si nën tokë
mëmat që kënduan në valle),
kur në Fjokat² unë rashë.
E përveshur e e lartë,
me gërshet të pleksur
në një lidhëse të bardhë,³
ish te kroi një vash`. Te balli
një mendim i kishte hie.
I lidhur te brezi i kaltër,
mbi truall i çik mandili.⁴
Posa që më ndjejt,
vasha drejt nga unë u suall,
gjifyrë edhe plot hie,
me një të trembur hare.
Trimi : - Vajzë, a m`ep ti një pikë ujë?
Vajza: - Sa të duash ti , bir zoti.
- kuja bijë je ti, vashë?
Mos më je nga dheu i huaj?
Kur, djalosh, në Selanik
vajta, vashëzat nuk ishin
në katund me kaq hir.
Në çeret e ndezur,
vucen⁵ ajo ngrinte:
-Jam e bijë e Kollogresë,
ngriti ballët e zbuluar.
Duke shkuar asaj udhe,
gjembat që vareshin udhës
s`e gërvishtnin atë çupë:
me llërët përgjakur,
unë nga ballët ia reshtja.⁶
Dy buzë të qeshura,
njëj here të bardhë,
at mbrëmje dukeshim.

¹ Është stina e vjeshtës.

² Fjokat – emër kroi në fshatin e poetit (pavarësisht se ngjarjet zhvillohen në Shkodrën e shek. XV, poeti përdor emra vendesh arbëreshe).

³ Vajzat e pammartuara arbëreshe e kanë zakon ta thurin gërshetin me një fije të bardhë.

⁴ Mandile – shami.

⁵ Vucën – bucelën.

⁶ Ia reshtja – ia largoja.